

22

INSTRUKCJA MINISTRA FINANSÓW

z dnia 30 grudnia 1952 r.

zmieniająca instrukcję z dnia 30 października 1952 r. o sposobie wypełniania wykazów osób zamieszkałych w nieruchomości.

W instrukcji Ministra Finansów z dnia 30 października 1952 r. o sposobie wypełniania wykazów osób zamieszkałych w nieruchomości (Monitor Polski Nr A-93, poz. 1450) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. Osobami podlegającymi obowiązkowi tylko w podatku dochodowym są w szczególności osoby osiągające przychody z wszelkiego rodzaju dzierżawy, z nieruchomości budynkowych i gruntowych nie stanowiących gospodarstwa rolnego, z tytułu udziału w spółce nie będącej spółką jawną (firmową), z kapitałów pieniężnych (odsetek od pożyczek, wkładów itp.), z praw majątkowych (przychody z wykonywania uprawnień, patentów, wynalazków, praw autorskich itp.), ze sprzedaży przedmiotów (nieruchomości gruntowych, budynkowych, przedsiębiorstwa itp.), ze sprzedaży praw majątkowych (praw patentowych, prawa użytkowania i używania, praw autorskich itp.), a także osoby zajmujące się zawodowo udzielaniem lekcji oraz duchowni osiągający przychody z tytułu sprawowania czynności duszpasterskich, jeżeli osoby udzielające lekcji oraz duchowni nie osiągają wyłącznie przychodów podlegających obowiązkowi podatkowemu w podatku od wynagrodzeń, jak np. nauczyciele, wychowawcy, prefekci szkół itp.”;

2) w § 6 dodaje się nowe punkty 12 i 13 w brzmieniu:

„12) osoby wykonujące twórczość lub działalność naukową, oświatową, artystyczną, literacką i publicystyczną, jeżeli ta twórczość lub działalność wykonywana

jest osobiście bezpośrednio na rzecz płatnika i nie obejmuje świadczenia rzeczy,

13) osoby wykonujące twórczość lub działalność plastyczną, nie wyłączając sprzedaży dzieła, jeżeli ta działalność lub twórczość wykonywana jest osobiście i jeżeli wypłata wynagrodzenia następuje wyłącznie przez organy władzy i administracji państwowej, zakłady i instytucje państwowe oraz podmioty gospodarki społecznej.”;

3) § 9 otrzymuje brzmienie:

„§ 9. Osoby wymienione w § 1 doręczają druki kart ewidencyjnych osobom zamieszczonym w wykazie osób zamieszkałych w nieruchomości, czyniąc o tym wzmiankę w rubryce 3 wspomnianego wykazu; po otrzymaniu z powrotem wypełnionych kart ewidencyjnych i odnotowaniu o tym w rubryce 4 wykazu osób zamieszkałych w nieruchomości wypełnione karty ewidencyjne razem ze sporządzonymi wykazami osób zamieszkałych w nieruchomości dostarczają w terminie do dnia 31 stycznia organom finansowym pierwszej instancji właściwym dla wymiaru podatku od nieruchomości. Organa finansowe — w miastach nie stanowiących powiatów oraz w gminach — przesyłają otrzymane karty ewidencyjne oraz wykazy osób zamieszkałych w nieruchomości w terminie tygodniowym wydziałom finansowym prezydiów powiatowych, rad narodowych”.

Minister Finansów: *T. Dietrich*

23

OKÓLNIAK MINISTRA FINANSÓW

z dnia 8 grudnia 1952 r.

w sprawie wykonania przepisów dewizowych w zakresie umów obrotu nieruchomościami i prawami rzeczowymi na nieruchomościach.

W celu zapewnienia prawidłowego wykonania przepisów dewizowych w zakresie umów obrotu nieruchomościami wyjaśnia się, co następuje:

1. W myśl przepisów ustawy dewizowej z dnia 28 marca 1952 r. (Dz. U. Nr 21, poz. 133) umowy z zakresu obrotu nieruchomościami i prawami rzeczowymi na nieruchomościach, powodujące przeniesienie własności lub posiadania wartości dewizowych (art. 4), uzależnione są od zatwierdzenia lub zezwolenia dewizowego.

W szczególności zatwierdzenia lub zezwolenia dewizowego wymagają umowy: kupna-sprzedaży, zamiany i darowizny nieruchomości położonych w Polsce lub za granicą oraz praw rzeczowych na tych nieruchomościach (wierzytelności hipotecznych, praw bruttowych itp.) zawierane:

a) pomiędzy krajowcami a cudzoziemcami dewizowymi — jeżeli w wyniku tych umów następuje lub ma nastąpić, bezpośrednio lub pośrednio, płatność na rzecz którejkolwiek ze stron umowy bądź na rzecz innych osób;

b) pomiędzy krajowcami dewizowymi (obustronnie) — jeżeli w wyniku tych umów następują lub mają nastąpić, jakiegokolwiek wypłaty na rzecz cudzoziemców dewizowych.

2. Jeżeli krajowcem dewizowym — kontrahentem umowy wymienionej w pkt 1 jest jednostka gospodarki społecznej, organizacja polityczna, zawodowa lub społeczna albo inna jednostka będąca wykonawcą narodowych planów gospodarczych i jeżeli umowa powoduje lub ma spowodować płatności na rzecz lub ze strony cudzoziemca dewizowego — umowa ta wymaga zatwierdzenia przez ministra (inną władzę naczelną), któremu podlega jednostka zawierająca umowę. Zatwierdzenie to może nastąpić tylko w porozumieniu z Ministrem Finansów (art. 15). W związku z tym umowa powinna zawierać w tekście postanowienie uzależniające jej ważność od wymaganego zatwierdzenia.

Warunek zatwierdzenia (a nie zezwolenia z art. 22 ust. 1 ustawy dewizowej) dotyczy również przypadków dysponowania mieniem krajowca dewizowego posiadającym za granicą, tj. gdy przedmiotem umowy jest nieru-